

רעפ 62576-02-25 - יעקב דדון נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 62576-02-25

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: יעקב דדון
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-ע"פ 41778-10-24
ו-עפ"ג 46644-10-24 מיום 27.1.2025 שניתן
על ידי השופטים ד' מרשק מרום, מ' תמיר ו-מ'
אבן חן

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ד' מרשק מרום, מ' תמיר ו-מ' אבן חן) ב-ע"פ 41778-10-24 ו-עפ"ג 46644-10-24 מיום 27.1.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש והתקבל ערעור המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום (השופט ט' ענר) ב-ת"פ 25429-12-19 מימים 26.5.2024 ו-9.9.2024.

2. בתמציתית תואר כי נגד המבקש הוגש כתב אישום המגולל מסכת הטרדות ואיומים שביצע כלפי שוטרת שחקרה אותו כחשוד בתיקים שבהם טיפלה. בין היתר, המבקש שלח לשוטרת מספר רב של הודעות, לעיתים מעל 100 הודעות ביום, שכללו גידופים ועלבונות כלפיה, וכן איומים בפגיעה בגופה. בשלב מסוים, המבקש אף הגיע לביתה. הטרדות אלה המשיכו גם לאחר שנגד המבקש הוצא צו למניעת הטרדה מאיימת. המבקש שלח חלק מההודעות מפרופילים פיקטיביים שיצר ברשתות החברתיות.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש, לאחר הליך הוכחות, במרבית עובדות כתב האישום, לאחר שקבע כי הוכח מעבר לספק סביר כי המבקש עומד מאחורי רוב ההודעות שיוחסו לו. בית המשפט

הדגיש כי הכרעתו לא התבססה על בחינת מהימנות השוטרת, אלא על הראיות האובייקטיביות שהוגשו, ובהן תוכן ההתכתבויות בין המבקש לשוטרת. לצד זאת, נקבע כי ביחס לחלק מההודעות, לא ניתן לקבוע שהמבקש הוא ששלח אותן. כן נקבע כי חלק מההודעות ששלח המבקש אינן בגדר "איומים". בהתאם, המבקש הורשע בריבוי עבירות פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 בשילוב סעיפים 2(1) ו-2(4) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981; ריבוי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ריבוי עבירות הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982; וריבוי עבירות הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק.

4. בית משפט השלום התייחס בגזר הדין לחומרת המעשים, שלדבריו "מלמדים על מסכת ארוכה וקשה של הטרדות בלתי פוסקות". עוד צוינו הנזקים שנגרמו לשוטרת כתוצאה של "רדיפה אובססיבית" מצד המבקש. כן ניתן משקל לעברו הפלילי של המבקש ולנסיבותיו האישיות. בשקלול האמור, נגזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

5. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין. נקבע כי המבקש לא העלה טעם ממשי לסטייה מקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום, תוך שהעלה טענות כלפי אופייה ומהימנותה של השוטרת, הגם שממצאי בית משפט השלום כלל לא נסמכו על עדותה.

ערעור המבקש על גזר הדין נדחה אף הוא, בעוד שערעור המשיבה התקבל. בהתחשב, בין היתר, בהיעדר נקיטת האחריות מצד המבקש שהמשיך להכפיש את השוטרת לאורך ההליך המשפטי, בית המשפט המחוזי החמיר בעונש המאסר שנגזר עליו והעמידו על 14 חודשי מאסר בפועל במצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוא מרצה, תוך הותרת יתר רכיבי גזר הדין על כנם.

6. בבקשתו, המבקש שב ומעלה טענות הממוקדות באופייה ומהימנותה של השוטרת, שלטענתו יש בהן כדי לעורר ספק סביר באשמתו. לחלופין, הוא סבור כי נתוניו האישיים, ובכלל זה מצבו הבריאותי, מצדיקים הקלה בעונשו. כמו כן, המבקש מעלה טענות ביחס למועד שבו הוגש ערעור המשיבה לבית המשפט המחוזי.

7. דין הבקשה להידחות. עניינה של בקשת רשות הערעור כל כולה בעניינו הפרטני של המבקש, ואינה באה בגדרי מתן רשות ערעור בגלגול שלישי. מבוקש אפוא כי בית משפט זה, בשבתו כערכאת ערעור ב"גלגול שלישי", יתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה המבררת, וזאת לאחר שבית המשפט המחוזי בשבתו כערכאת ערעור לא מצא לעשות כן. אולם, אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לא כל שכן במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי", והמבקש לא העלה טעם מספק שיצדיק סעד שכזה (רע"פ 20337-11-24 שוקרון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.11.2024)).

גם לגופם של דברים, הרשעת המבקש מבוססת בעיקרה על ראיות אובייקטיביות, שעל תוכן חלקן המבקש כלל לא חלק. בנסיבות אלה, טענות המבקש כלפי אופייה והתנהגותה של השוטרת וכלפי גופי החקירה, אין בהן כדי לסייע לו.

8. דין טענות המבקש ביחס לעונש שנגזר עליו, להידחות גם כן. כמתואר לעיל, המבקש הורשע במסכת הטרדות שנמשכה למעלה משנה וגרמה לשוטרת לנזקים ממשיים. בנסיבות אלה, ובהתחשב בעברו הפלילי, העונש שנגזר עליו הולם את נסיבות המקרה. מצבו הבריאותי נשקל אף הוא, ואינו מצדיק הקלה בעונשו. עולה כי העונש אינו סוטה באופן מהותי ממדיניות הענישה הנוהגת, ואינו נמנה עם אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן שיצדיקו מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 49948-02-25 חמאמדה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (23.2.2025)).

9. לבסוף, גם טענות המבקש ביחס למועד הגשת הערעור מטעם המשיבה אינן מצדיקות מתן רשות ערעור, וזאת בין היתר בהתחשב בכך שהן מועלות לראשונה כעת, ועיון במועד בו הוגש הערעור מעלה כי לא נגרם חשש לעיוות דין.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית. ממילא, מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ג' אדר תשפ"ה (03 מרץ 2025).

יוסף אלרון
שופט